

gang med, og de indberetninger, jeg har, går på, at det falder på plads i løbet af få uger. Så vil det her produkt altså igen kunne anvendes til glæde for de ansatte i ældreplejen – og i øvrigt også de ældre selv og andre, der anvender det her system – med fuld sikkerhed for, at man ikke går på kompromis med sikkerheden.

For de her ting skal jo balanceres. Det er i hvert fald det hensyn, Folketinget syntes talte – og det er jeg enig i – da man i sin tid vedtog det lovgrundlag, som Lægemedelstyrelsen arbejder efter.

Bjarne Laustsen (S):

I al den tid, den sag her har kørt, har man kunnet gøre en simpel ting: Man har kunnet informere både brugere og ansatte i systemet om, at de simpelt hen kunne trække stikket ud.

Jeg håber, at ministeren er indforstået med, at hvis man trækker stikket ud af det system, så kan systemet ikke gå i gang af sig selv. Det må være ret indlysende, at det er sådan, det er.

Derfor ville det være en meget, meget simpel løsning, indtil man havde fundet ud af, hvordan og hvorledes hele det elektroniske system kunne laves. Så kan man få den komfort, som man også gerne vil have. For jeg er helt enig i, at det er de to ting, der støder op imod hinanden. Jeg taler heller ikke for en dårlig sikkerhed og sjusk eller noget som helst andet, det er slet ikke det.

Men jeg vil gerne høre ministeren her til sidst: Hvad er det, der mangler? Hvorfor skal der gå flere uger, når der nu er indsendt planer for, hvordan og hvorledes man kan opdatere alle de systemer, der står og venter på det og ikke må blive brugt, og man kan lave det inden for en halv time på en enkelt seng? Hvad er det, der mangler, for at vi kan få det her i gang? Flere uger er lang tid, når der nu er gået så lang tid i forvejen.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen det, jeg oplyste, var, at der mangler en tilstrækkeligt præciseret tidsplan. Og det er det vilkår, som ministeriet – hvilket jeg kan forstå bekommer hr. Bjarne Laustsen vel – har truffet afgørelse om. Og derfor skal den selvfølgelig indfries.

Så beklager jeg, jeg ikke selv har været dybere inde i sagsbehandlingen. Jeg ved heller ikke, om der er et ledigt sagsbehandlerjob i Lægemedelstyrelsen, for ellers er det lige før, jeg måske

kunne foreslå hr. Bjarne Laustsen at søge det. Så dybt har jeg ikke været nede i sagen.

Jeg forvalter en lovgivning, som har til formål at sikre, at de hjælpemidler, vi bruger på hele sundhedsområdet, lever op til de sikkerhedskrav, vi måtte stille. Og der må det nødvendigvis være sådan, at den styrelse, der er sat i verden for at forfølge det her, reagerer på indberetninger.

Når man får indberetninger om dødsfald, som tilskrives det her konkrete produkt, når det følges op af yderligere indberetninger, og når man ikke fra den, der har den nærmeste interesse i, at produktet er på markedet, nemlig firmaet selv, får klar besked om de aftalte sikkerhedsopdateringer, så er man nødt til at træffe en beslutning.

Så er det klart, at når sagens nuancer er belyst, skal vi træffe en ny beslutning. Og det skal så ske på et bestemt vilkår, der gør, at vi som borgere kan føle os trygge ved at møde det her hjælpemiddel. Den forudsætning er så ved at blive afdækket og indfriet for tiden, og jeg tror, det falder på plads meget hurtigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 18

Ole Stavad (S):

Indenrigs- og sundhedsministeren og jeg har ad nogle omgange diskuteret de falske tal, som Folketinget blev forsynet med, da man vedtog en lovgivning om, hvordan økonomien ville blive ude i de enkelte kommuner.

Nu kan jeg glæde mig over, at Jyllands-Posten i dag med næsten en hel sides reportage har fulgt op og har ringet rundt og spurgt kommunerne, hvordan deres egne opgørelser af økonomien er. Jeg kan konstatere, at de svar, som Jyllands-Posten har fået ude i de enkelte kommuner, giver en manglende dækning på ca. 2 mia. kr., for at man kan leve op til de løfter, som indenrigs- og sundhedsministeren har givet kommunerne.

Kl. 13.15

Er indenrigs- og sundhedsministeren ikke efterhånden i nærheden af det punkt, hvor han mener, han skylder en forståelig redegørelse, som viser, hvilke penge kommunerne har haft til rådighed, og hvorfor kommunerne har en oplevelse af, at økonomien ikke passer til opgaven?